

— Да се провере между тяхъ, да склони глава? — иска ѝ се и ней, но полага ли ѝ се това, се пита тя.

Пеленакътъ заплака и бавачката трепва. Става на крака и залюлява люлката.

Брънkitъ на люлката пакъ затананикватъ своето скърцъ-скърцъ. Кандилцето трепетно мждей предъ вѣхтия опушенъ иконостасъ. Тихото сумтение на безгрижно заспалитъ деца сънливо се носи изъ стаята. . . А бавачката съ хлътнали зажумѣли очи, надвесена надъ люлката, открадва за мигъ сънчець и пакъ се опомня, че тя е бавачка!

Ив. Кириловъ

ПЪСЕНЬ НА ЛАСТОВИЧКИТЪ

Ще прелитнемъ съ вѣкъ и пѣсень
пакъ надъ Рила и Пиринъ,
че отъ миналата есень
все за тоя край скърбимъ.

Пакъ ще бждемъ ний щастливи
въ свойтѣ топли гнѣздица,
дето мѣтихме грижливо
цѣло лѣто яйчица.

Чикъ-чирикъ! — ще пѣемъ луди
рано още отъ зори,
съ пѣсенъта си пакъ ще будимъ
всичкитѣ деца добри.

Но кжде дойдохме вече?
Гледай Стара-планина,
а наблизу и далече
хлѣбородна равнина.

Свѣтка Дунава отсреща,
тукъ поточе ромоли.
Чуй: децата ни посрещатъ
съ вѣкове: — Добре дошли!

Вижъ подъ насъ полета, ниви,
а надъ насъ—безбрѣжна ширь!
Колко много сме щастливи —
у дома сме най-подиръ!

Христо Огняновъ

